

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 481/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. októbra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Dušanom Klimom, advokátska kancelária, Sládkovičova 16/61, Žiar nad Hronom, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 7 C 66/2013 z 23. septembra 2014, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 Co 1486/2014 z 30. júla 2015, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 61/2017 z 30. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED],

██████████, ██████████, a ██████████, ██████████
██████████ (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 66/2013 z 23. septembra 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 Co 1486/2014 z 30. júla 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 61/2017 z 30. mája 2017 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Sťažovatelia sa návrhom na začatie konania doručeným okresnému súdu 22. októbra 2013 (ďalej len „žaloba“) domáhali proti ██████████ (ďalej len „žalovaný“) vyslovenia zákazu zásahov do nájomných práv sťažovateľov, a to konkrétne zákazu zásahu do elektrických rozvodov, vodovodných rozvodov, odvodov odpadových vôd a obmedzovania prístupu do bytu [bližšie špecifikovaného v žalobe, pozn. (ďalej len „byt“)] cez spoločné priestory bytového domu (tak isto bližšie špecifikovaného v žalobe, pozn.). Zároveň sa domáhali uloženia povinnosti žalovanému na vlastné náklady zabezpečiť pripojenie pevnej telefónnej linky do bytu.

3. Rozsudkom okresného súdu bola žaloba sťažovateľov ako nedôvodná v celom rozsahu zamietnutá a sťažovateľom bola spoločne a nerozdielne uložená povinnosť nahradiť žalovanému na účet jeho právneho zástupcu trovy tohto konania.

4. Na základe riadne a včas podaného odvolania – riadneho opravného prostriedku sťažovateľov rozsudkom krajského súdu bol rozsudok okresného súdu v časti výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, ako vecne správny potvrdený a v časti výroku o náhrade trov konania zmenený tak, že krajský súd žiadnemu z účastníkov náhradu trov

prvostupňového konania nepriznal. Súčasne krajský súd žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

5. Následne sťažovatelia podali proti právoplatnému rozsudku krajského súdu dovolanie – mimoriadny opravný prostriedok, ktorý bol uznesením najvyššieho súdu pre jeho neprípustnosť odmietnutý. Uznesenie najvyššieho súdu bolo právnenému zástupcovi sťažovateľov doručené 17. júla 2017.

6. Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uviedli:

«... Od času podania dovolania dňom 1.7.2017 právna úprava podľa OSP zanikla a bola nahradená ustanovením Civilného sporového poriadku (ďalej skr. CSP). Táto nová právna úprava v zmysle ustanovenia § 470 ods. 1 CSP určuje platnosť nového zákona aj na konanie začaté pred účinnosťou tohto („lex novum“). Nová právna úprava priniesla i novú koncepciu dovolania a upustila od prípustnosti dovolania len za podmienok naplnenia § 238 OSP o ktoré Najvyšší súd SR (ďalej len skr. NSSR) svoje odmietnutie dovolania opiera. Nová právna úprava priniesla irelevantnosť v tom, či sú rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu zhodné, alebo nie. Nedodržaním tejto úpravy a odvolanie sa na ustanovenie § 235 OSP i po jeho zániku dôvodí NSSR s odvolaním sa na § 470 ods. 1 a 2 CSP... Odsek jedna § 470 CSP, ktorého sa dovoláva dáva platnosť novej právnej úprave aj na konanie začaté pred 1.7.2016, teda vylučuje možnosť použitia § 238 OSP, na ktorý sa Najvyšší súd SR odvoláva... Odsek dva § 470 CSP upravuje právne účinky úkonov, ktoré nastali pred 1.7.2016 nerušia však platnosť zákona č. 160/2015 Z. z. v zmysle ktorého NSSR o dovolaní rozhodoval o to viac, že sťažovatelia sa ustanovenia § 238 OSP nedovolávali. ...

Sťažovatelia prípustnosti dovolania domáhali sa však i v zmysle ustanovenia § 237 pís. f) OSP a § 221 ods. 1 pís. f) OSP s prihliadnutím na ustanovenie § 157 ods. 2 OSP platných a účinných v čase pred novou platnou právnou úpravou... Najvyšší súd SR v tejto časti dovolania rozhodoval už v zmysle novej právnej úpravy CSP, keď uviedol cit: „dovolanie súdu by bolo prípustné a súčasne dôvodné len v prípade § 237 ods. 1 OSP pre zmätočnú vadu.“ Najvyšší súd SR v bode 9 Uznesenia uviedol, že pri posudzovaní riadneho odôvodnenia rozhodnutí súdov sa nezaoberal správnosťou skutkových a právnych

záverov, ktoré v rozsudkoch obidva sudy odôvodnili. Napriek tomu v bode 5 Uznesenia prijal záver, že z hľadiska § 157 ods. 2 OSP, podľa jeho názoru rozsudok splna požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie. V súvislosti s platnou judikatúrou do prijatia stanoviska Občianskeho kolégia Najvyššieho súdu SR dňa 3.12.2015 nedostatočné zdôvodnenie rozsudku bolo dôvodom pre prípustnosť dovolania... Toto stanovisko kolégia nadobudlo účinnosť až dňom 4.12.2015 ... Sťažovatelia podali dovolanie dňa 26.9.2015, teda v čase účinnosti právnej judikatúry vo vzťahu k nedodržaniu ustanovenia § 157 ods. 2 OSP. Stanovisko Občianskeho kolégia Najvyššieho súdu SR nebolo oprávnené upraviť účinnosť svojho rozhodnutia zo spätnou platnosťou. Čo je výrazne v neprospech práva sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie a súdnu ochranu.

Pri uplatnení § 470 ods. 2 CSP, Najvyšší súd SR bol preto povinný postupovať v rozhodovaní o dovolaní v súlade s platnou judikatúrou do prijatého stanoviska občianskeho kolega NS SR ...Ustanovenie § 157 ods. 2 OSP presne vymedzuje rozsah a náležitosti riadneho zdôvodnenia rozsudku. Najvyšší súd SR v bode 8 Uznesenia k vykonanému zdôvodneniu vyslovil stanovisko, že išlo o riadne a presvedčivé stanovisko a to napriek tomu, že v bode 9 uviedol, že sa nezaoberal správnosťou skutkových a právnych záverov... Ako potom mohol zistiť, ktoré skutočnosti boli jasne preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzali a akými úvahami sa riadili, prečo neboli vykonané navrhované dôkazy, tak aby rozhodnutia boli presvedčivé a riadne zdôvodnené v súlade so zásadou právnej istoty tak, ak neboli pre sťažovateľov prekvapivými rozhodnutiami... Z hmotnoprávneho hľadiska nesprávne je i schválenie rozhodnutia Krajského súdu NSSR v časti, že v konaní bolo preukázané, že v čase rozhodovania súdov k zásahu vlastníka do nájomných práv sťažovateľov nedochádzalo. Vlastník domovej nehnuteľnosti, napriek podanému dovolaniu, naďalej zasahoval do nájomných práv sťažovateľov najmä tým, že ako vlastník nepovolil obnovenie nim zrušenej telefonickej linky a tým znemožnil sťažovateľke pani [REDACTED]... ako najstaršej osobe v zlom zdravotnom stave a vysokom veku skontaktovať sa s najbližším okolím a prípadným kontaktovaním záchrannej služby pre jej možné poskytnutie pomoci... sťažovatelia majú za to, že Uznesenie Najvyššieho súdu ... odporuje zákonu. Je postihnuté závažnou hmotnoprávnou a procesnou vadou, prvkami arbitrárnosti. Jeho prijaté závery neboli zdôvodnené odvolaním sa na vykonané dôkazy a už existujúce súdne rozhodnutia ani stanoviska vyšších súdnych

autorít. Je prekvapivým rozhodnutím a porušujúcim princíp právnej istoty, ktorým boli porušené sťažovateľom ich ústavné práva...».

7. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd takto rozhodol:

„I. Uznesením NS SR, zo dňa 30.5.2017, Rozsudkom Okresného súdu v Žiari nad Hronom Sp.Zn.: 7C/66/2013, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.: 16Co/1486/2014, Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 6Cdo/61/2017 boli porušené základné práva sťažovateľov na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie a zákonne súdne rozhodnutie a konanie, právo na prístup k súdu, právo na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia, právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života,

II. Uznesenie NS SR, zo dňa 30.5.2017 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sa v celom rozsahu ruší a vec sa vracia na nové konanie a rozhodnutie.

III. Sťažovatelia si uplatňujú primerané finančné zadosťučinenie, ktorého výšku sťažovatelia ponechávajú na uvážení súdu...“

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

11. Podľa čl. 19. ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

III.

14. Ako to z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, sťažovatelia namietajú porušenie označených základných a iných práv rozsudkom okresného súdu, rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu najmä tým, že:

a) okresný súd a v nadväznosti na rozsudok okresného súdu aj krajský súd rozhodol nesprávne najmä v časti, pokiaľ ide o sťažovateľmi tvrdený neoprávnený zásah žalovaného do ich užívacích práv súvisiacich so zapojením pevnej telefónnej linky, pričom tak okresný, ako ani krajský súd svoje rozhodnutia riadne a presvedčivo neodôvodnili,

b) najvyšší súd napriek účinnosti zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) v čase svojho rozhodovania nesprávne posúdil podmienky prípustnosti dovolania sťažovateľov zmysle ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“)

a dovolanie ako neprípustné bez riadneho a presvedčivého odôvodnenia odmietol, dôsledkom čoho sa tak vecne nevysporiadal ani s ich dovolacími námietkami.

IV.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

15. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

16. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

K rozsudku okresného súdu

17. Vzhľadom na princíp subsidiarity [„ak... nerozhoduje iný súd“], ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

18. Podľa názoru ústavného súdu sťažovatelia mali možnosť domáhať sa preskúmania sťažnosťou napadnutého rozsudku okresného súdu využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, ktoré sťažovatelia napokon pred podaním sťažnosti ústavnému súdu aj účinne využili, pričom o tomto ich odvolaní bolo rozhodnuté rozsudkom krajského súdu.

19. Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v tejto časti (vo vzťahu k rozsudku okresného súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

K rozsudku krajského súdu

20. Pokiaľ ide o sťažovateľmi napadnutý rozsudok krajského súdu, ústavný súd v prvom rade podotýka, že v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (napr. rozsudok ESLP z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 52, 53 a 54)], podľa ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, ústavný súd považoval

lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj v tomto prípade za zachovanú aj proti označenému rozsudku krajského súdu (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, II. ÚS 91/2011).

21. V danej súvislosti ústavný súd zároveň konštatuje, že napriek všeobecnej nespokojnosti sťažovateľov aj s rozsudkom krajského súdu, ktorú sťažovatelia síce navonok deklarovali podaním sťažnosti ústavnému súdu aj proti tomuto rozhodnutiu, avšak túto sťažnosť vo vzťahu k namietanému porušeniu nimi označených základných a iných práv sťažovatelia, zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom, v skutočnosti neodôvodnili v príčinnej súvislosti s rozsudkom krajského súdu označeným v petite sťažnosti. Inými slovami, v sťažnosti podanej ústavnému súdu absentuje argumentácia, resp. odôvodnenie porušenia označených práv, ktoré by bolo v príčinnej súvislosti s napádaným rozsudkom krajského súdu.

22. Avšak napriek uvedenému v záujme vyhnúť sa prílišnému formalizmu pri posudzovaní sťažnosti, ako aj v záujme zachovania materiálnej ochrany základných práv a slobôd ústavný súd preskúmal aj rozsudok krajského súdu.

23. Vzhľadom však na charakter námietok sťažovateľov ústavný súd tiež zdôrazňuje svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

24. Na citovaný právny názor nadväzuje ustanovenie § 219 ods. 2 OSP (účinné v čase rozhodovania o odvolaní, pozn.), podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

25. Ústavný súd preto v záujme presvedčivosti vlastnej rozhodovacej činnosti považoval za potrebné poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu:

„... Podľa platnej právnej judikatúry v zmysle § 80 písm. b/ OSP, je možné úspešne uplatniť návrh podľa stanovenia hmotného práva (§ 132, resp. § 126 Občianskeho zákonníka) len v prípade zákazu zásahov už vykonaných, ktoré trvajú (odkaz na Ustanovenie § 154 OSP) alebo ktorých opakovanie hrozí.

Podľa § 126 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje, najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje.

Obdobné právo na ochranu má aj ten, kto je oprávnený mať vec u seba.

V danom prípade po posúdení gramatického, logického a obsahového výkladu samotného návrhu v merite veci, je nesporné, že čo sa týka Ustanovenia hmotného práva, navrhovatelia v 1. až v 3. rade sa domáhajú návrhom podľa § 80 písm. b) OSP z titulu pohľadu procesného práva vyslovenia zákazu zásahov špecifikovaných podľa petitu žaloby do budúcnosti.

Samotní navrhovatelia v 2. a v 3. rade vo svojej výpovedi na pojednávaní však uviedli, že posledným zásahom do ich nájomných práv došlo v roku 2013, konkrétne v mesiaci september, od ktorej doby zo strany odporcu nedochádza k žiadnym zásahom do riadneho výkonu nájomného práva u navrhovateľov v 1. až v 3. rade, nedochádza k zásahom do elektrických rozvodov, rozvodov dodávky pitnej vody a odvodu odpadových vôd a taktiež navrhovatelia v 1. až v 3. rade môžu užívať bez akéhokoľvek obmedzenia spoločne priestory domu... Podľa názoru súdu navrhovatelia v danom prípade v rámci dokazovania neprodukovali dôkazné prostriedky a taktiež z konania odporcu žiadnym spôsobom nevyplýva skutočnosť, že by pro futuro mohlo dôjsť zo strany odporcu k opakovaným zásahom do nájomných práv navrhovateľov, resp., že takéto opakovanie zásahov do nájomných práv navrhovateľov hrozí. Nakoľko samotný návrh z hmotno-právnej stránky vychádza z Ustanovenia hmotného práv v zmysle § 126 Občianskeho zákonníka, s prihliadnutím na okolnosť, že zásahy do nájomných práv chránených zákonodarcom zo strany odporcu v čase rozhodovania súdu nedochádza a taktiež s prihliadnutím na okolnosť, že podľa názoru súdu v danom prípade nehrozí opakovanie zásahu do nájomných práv navrhovateľov do budúcnosti súd návrh navrhovateľa v časti uplatneného nároku podľa odseku 1 petitu návrhu zamietol. Je nutné podotknúť, že v opačnom prípade pozitívnym rozhodnutím vo veci by súd zamedzil pro futuro akékoľvek

zásahy vlastníka predmetného bytového domu a to i v prípade, že by tento disponoval rozhodnutiami príslušných orgánov, napríklad v prípade nutnosti reštaurácie predmetného obytného domu v prípade havarijného stavu obytného domu.

Navrhovatelia v 1. až v 3. rade uplatnili v odseku 2 petitu návrhu uloženie povinnosti odporcovi na vlastné náklady zabezpečiť pripojenie pevnej telefonickej linky do bytu... Súd v danom prípade konštatuje, že ako vyplýva z Ustanovenia § 126 ods. 2 Občianskeho zákonníka, obdobné právo ako vlastníkovi obytného domu svedčí i oprávneným nájomcom obytného domu. V danom prípade je nesporné, že navrhovatelia v 1 až v 3. rade sú oprávnenými nájomcami bytu... v obytnom dome... Uzatváranie zmluvného vzťahu s dodávateľom telefonickeho signálu do predmetného bytu je dvojstranný právny úkon, ktorý je založený na slobodnom prejave vôle účastníkov takéhoto právneho úkonu. Podľa názoru súdu je v danom prípade eventuálne vyhovie tejto časti petitu neprípustnou ingerenciou štátu a porušením základného princípu slobodného prejavu vôle pri uzatváraní právneho úkonu. V danom prípade nič nebráni navrhovateľom v 1. až v 3. rade v uzavretí eventuálnej zmluvy s dodávateľom telefonickeho signálu a následne eventuálneho uplatnenia nároku na náhradu škody proti tomu, kto porušením právnej povinnosti eventuálne túto škodu spôsobil. Preto i v tejto časti súd návrh navrhovateľov zamietol...“

26. Z rozsudku krajského súdu v časti, ktorou bol potvrdený rozsudok okresného súdu, vyplýva, že krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia ďalej uviedol:

„... Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia jasne, stručne a zrozumiteľne uviedol, na základe akých dôkazov zistil skutkový stav veci, nedošlo k tomu, že by nebol vykonaný dôkaz navrhnutý navrhovateľmi, prípadne im odňatá možnosť navrhnúť dôkaz na preukázanie nimi tvrdených skutočností. Na základe dostatočne zisteného skutkového stavu následne okresný súd jednoznačne konštatoval i svoj právny záver, že v čase rozhodovania prvostupňového súdu k zásahom do nájomných práva chránených zákonodarcom zo strany odporcu nedochádza, ak od mesiaca september r. 2013 zo strany odporcu nedochádza k žiadnym zásahom do práv chránených nájomom u navrhovateľov, konkrétne do bytu existuje funkčná prípojka elektrickej energie, prívod pitnej vody,

kanalizácia na odstránenie splaškových vôd. Výslovne navrhovatelia uviedli, že ich nárok pramení z obavy, že by do budúcnosti mohli zo strany odporcu opätovne k zásahom mohlo dôjsť. Navrhovatelia vo svojich výpovediach potvrdili, že počas obdobia viac ako jedného roka k takémuto konaniu zo strany odporcu nedošlo. Okolnosť, že k zásahom dochádzalo v čase podania samotného návrhu v prejednávanom prípade... nespochybňujú vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia... Okresný súd v tejto súvislosti správne konštatoval, že návrhom podľa ust. § 126 Občianskeho zákonníka, sa možno v zásade domáhať zákazu zásahov už vykonaných, ktoré trvajú, alebo ktorých opakovanie hrozí. Z uvedeného teda vyplýva, že zásahy, ku ktorým malo dochádzať zo strany odporcu voči právam navrhovateľov ako nájomcom bytu, už došlo, avšak tieto netrvajú a ich opakovanie nehrozí. Aplikujúc tak ust. § 154 ods. 1 O. s. p. okresný súd dôvodne návrh navrhovateľov zamietol a odvolací súd v tomto rozsahu odkazuje na jeho odôvodnenie na strane 4 šiesty a siedmy odsek...

... Pokiaľ ide o zabezpečenie uloženia povinnosti odporcov i zabezpečiť pripojenie pevnej telefonickej linky do bytu navrhovateľov, okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľom nič nebráni v uzavretí zmluvy s dodávateľom telefonickeho signálu. Ak uvedená zmluva v súčasnej dobe existuje, majú tak nárok na náhradu škody proti tomu kto porušením právnej povinnosti túto škodu spôsobuje. Odvolací súd poukazuje i na samotnú výpoveď navrhovateľky na pojednávaní dňa 23. 09. 2014 (č. l. 88 spisu), keď uviedla, že predmetný nájomný byt užíva spolu s navrhovateľmi I a II bez akýchkoľvek problémov s tým, že do súčasnej doby nie je zavedená priama pevná telefónna linka do predmetného bytu, ktorá bola odpojená zásahom pracovníka povereného vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, teda odporcom. Následne uviedla, že pokiaľ s ostatnými navrhovateľmi rokovala s telekomunikáciami, tak dôvodom nepripojenia pevnej telefónnej linky bola okolnosť, že si uvedené nepraje vlastník nehnuteľnosti. V tejto súvislosti sa preto i odvolací súd stotožňuje s právnym záverom okresného súdu, ktorý- poukázal na to, že nájomník bytu má možnosť uzavrieť predmetnú zmluvu o pripojení pevnej telefónnej linky bez ohľadu na súhlas či nesúhlas vlastníka domu, v ktorom sa byt nachádza, resp. samotného vlastníka predmetného bytu. Na uvedený argument preto ani odvolací súd neprihliadal. Podľa navrhovateľky III. išlo len o jej informáciu

od Telekomunikácii, že s tým odporca nesúhlasí. Preto dôvodne i v tejto časti návrh navrhovateľov okresný súd zamietol...“

27. Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že názor sťažovateľov o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia zjavne neobstojí. Totiž už okresný súd dal jasnú, zrozumiteľnú a vyčerpávajúcu odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu opierajúceho sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozsudku okresného súdu preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia, pretože jasne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia vo veci sťažovateľov.

28. To isté platí, aj pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku krajského súdu (v spojení s dôvodmi rozsudku okresného súdu) vo vzťahu k tej zamietnutej časti žaloby, ktorou sa sťažovatelia domáhali uloženia povinnosti žalovanému na vlastné náklady zabezpečiť pripojenie pevnej telefónnej linky do bytu. Totiž už okresný súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia zrozumiteľne a logicky vysvetlil, z akého dôvodu nemôže žalovanému ako vlastníkovi (prenajímateľovi) bytu uložiť povinnosť (vlastným menom a na vlastný účet uzavretím zmluvy o poskytovaní verejných služieb s podnikom poskytujúcim sieť alebo služby v oblasti elektronických komunikácií v zmysle zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení účinnom v rozhodujúcom období, pozn.) zabezpečiť v prospech sťažovateľov (nájomcov) pevnú telefónnu linku.

29. Dôvody napadnutého rozsudku, ktoré viedli krajský (odvolací) súd k rovnakým záverom, ku ktorému dospel aj okresný (prvostupňový) súd, nemôžu podľa názoru ústavného súdu viesť k záveru o ústavnej neakceptovateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý by zároveň zakladal dôvod na vyslovenie porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

30. S odvolaním sa na tieto skutočnosti a právne závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

K uzneseniu najvyššieho súdu

31. K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu malo podľa sťažovateľov dôjsť tým, že najvyšší súd odmietol ich právo na súdnu ochranu a dostatočne sa nevysporiadal s tým, čo je možné v zmysle platnej právnej úpravy považovať za dovolací dôvod spočívajúci v odňatí možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f) OSP zakladajúcu prípustnosť dovolania a svoje uznesenie nedostatočne odôvodnil.

32. Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní.

33. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

34. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne

závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

35. Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenie, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone.

36. Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia uviedol:

«... Dovolanie bolo podané 26. 9. 2015, t. j. za účinnosti zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnkov. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016: „Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované“. Z citovaného ustanovenia § 470 ods. 1 a 2 C. s. p. je zrejmé, že pokiaľ dovolanie bolo podané za účinnosti zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, potom jeho účinky zostali zachované aj po nadobudnutí účinnosti nového procesnoprávneho kódexu - Civilného sporového poriadku. Keďže však dovolanie bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti a dôvodnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. v znení platnom a účinnom v čase podania dovolania. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov Civilného sporového poriadku o spravodlivej ochrane porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane legitímnych očakávaní sporových strán o zachovaní kontinuity dovolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej právnej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a 2 C. s. p.), ako aj o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C. s. p.)...

V preskúmanej veci dovolatelia napadli dovolaním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol v merite sporu potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie. Podmienky prípustnosti dovolania smerujúce proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O. s. p... Pri skúmaní prípustnosti dovolania z hľadiska § 238 O. s. p., dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 238 O. s. p. v danom prípade neprichádza do úvahy, pretože dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nie je rozsudok, ktorým by odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, ani rozhodnutie, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od už v tejto veci vysloveného právneho názoru odvolacieho súdu, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nie je ani potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného právneho významu, ani rozsudok, ktorým by odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, vo výroku ktorého súd prvej inštancie vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 zák. č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka. Z uvedených dôvodov dovolanie proti predmetnému rozsudku odvolacieho súdu podľa ust. § 238 O. s. p. nie je prípustné...

Dovolanie proti predmetnému rozsudku odvolacieho súdu by bolo prípustné (a súčasne dôvodné) len v tom prípade, ak by konanie malo niektorú z väd taxatívne uvedených v ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p. (tzv. zmätočnosťnú vadu). K týmto vadám prihliada dovolací súd (ak je dovolanie podané včas a na to oprávneným subjektom/subjektmi) podľa § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. z úradnej moci. Žalobcovia v dovolaní tvrdili, že tzv. zmätočnosťnou vadou v zmysle ust. § 237 písm. f) O. s. p. je v danom prípade nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia a to tak súdu prvej inštancie ako aj súdu odvolacieho, ktorý mal nedostatočne odôvodnené rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa názoru dovolateľov v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. zrušiť. Postupom odvolacieho súdu bola dovolateľom podľa ich argumentácie uvedenej v dovolaní, odňatá možnosť konať pred súdom, preto navrhli rozhodnutie súdu (prvoinštančného a aj odvolacieho) zrušiť.

Po posúdení uvedenej dovolacej námietky, ktorou dovolatelia odôvodnili prípustnosť dovolania, dovolací súd uvádza, že námietku dovolateľov o tom, že im bola odňatá možnosť konať pred súdom v dôsledku nepreskúmateľnosti rozhodnutí prvoinštančného

a odvolacieho súdu, nepovažuje za dôvodnú. V zmysle stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. 12. 2015, nepreskúmateľnosť rozhodnutia môže len výnimočne zakladať prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p., a to ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje základné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. O takýto prípad však v danom prípade nešlo. Z hľadiska náležitostí vyžadovaných ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p., na riadne odôvodnenie rozhodnutia je postačujúce, ak súd v odôvodnení rozhodnutia stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia. Podľa názoru dovolacieho súdu rozsudok spĺňa požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., keďže ním bola daná odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa predmetu konania z hľadiska skutkového a právneho posúdenia veci. Sú z nich zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré súdy rozhodli tak ako rozhodli. Odvolací súd sa v merite veci (s výnimkou rozhodnutia o trovách konania) stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a na doplnenie správnosti jeho dôvodov zdôraznil, prečo považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne. V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd nerozhodol a neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo v prejednávanej veci splnené nebolo...

V nadväznosti na uvedené dovolací súd uvádza, že pri posudzovaní riadneho odôvodnenia rozhodnutí súdov v základnom konaní, sa nezaoberá správnosťou skutkových a právnych záverov v nich obsiahnutých, pretože správnosť dovolaním napadnutého rozsudku by mohol skúmať, len ak by dovolanie bolo prípustné... Na základe uvedených skutočností dovolací súd dovolanie žalobcov podľa § 447 písm. c) C. s. p. ako neprípustné odmietol...»

37. Ústavný súd zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach

patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

38. Právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania a o tom, prečo bolo potrebné podmienky prípustnosti posudzovať ešte v zmysle ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, a nie v zmysle Civilného sporového poriadku, je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľov odmietnuť ako procesne neprípustné.

39. Ako to z obsahu sťažnosti a jej príloh zjavne vyplýva, sťažovatelia sa vo svojom dovolaní dovoľávali dovolacieho dôvodu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) OSP, ktorý spočíva v tom, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Avšak za naplnenie toho dovolacieho dôvodu považovali absenciu riadneho odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ako aj rozsudku okresného súdu, resp. ich nepreskúmateľnosť.

40. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (pozri uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 26/2017 zo 6. marca 2017).

41. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu – finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia – jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

42. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci [pozri § 241 ods. 2 písm. b) OSP]. S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

43. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania“ v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) OSP, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: *„Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.“*

44. V danej súvislosti treba pripomenúť aj konštatovanie ústavného súdu obsiahnuté v jeho rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014, ktoré sa síce týkalo právneho stavu existujúceho do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne a plne uplatniteľné aj po tomto dni. Ústavný súd v predmetnom rozhodnutí uviedol, že „prípádny nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP“. Na uvedené rozhodnutie ústavného súdu a v ňom vyjadrený záver poukazuje aj zjednocujúce stanovisko najvyššieho súdu R 2/2016.

45. Napokon ani zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

46. Za situácie, keď najvyšší súd dospel ústavne konformným spôsobom k záveru o neprípustnosti dovolania, nebol povinný vecne preskúmať v ňom obsiahnuté argumenty sťažovateľov.

47. Pokiaľ sa sťažovatelia s právnym názorom najvyššieho súdu v otázke akceptácie vyslovenej neprípustnosti nimi podaného dovolania nestotožňujú, ústavný súd dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľmi označených práv.

48. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 16 ods. 1 ústavy a podľa čl. 19 ods. 2 ústavy rozsudkom okresného súdu

49. Ako to už bolo uvedené, sťažovatelia mohli využiť a aj využili prípustný riadny opravný prostriedok – odvolanie proti rozsudku okresného súdu, o ktorom rozhodol krajský súd. V súlade so zásadou subsidiarity právomoci ústavného súdu vyjadrenou v čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc iného súdu (krajského súdu) poskytnúť ochranu základným a iným právam sťažovateľov vylučuje právomoc ústavného súdu v tej istej veci, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľov smerujúcu proti rozsudku okresného súdu aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 16 ods. 1 ústavy a podľa čl. 19 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu

50. Čo sa týka namietaného porušenia základného práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia zaručeného v čl. 16 ods. 1 ústavy a základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života zaručeného v čl. 19 ods. 2 ústavy, ústavný súd v zmysle svojej konštantnej judikatúry opakovane uvádza, že všeobecný súd v zásade nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru (kam patria aj označené práva), ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavno-procesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy (II. ÚS 78/05). Novšia judikatúra ústavného súdu už však smeruje aj k posudzovaniu hmotných práv v rozhodnutí všeobecného súdu, a to aj bez toho, aby sťažovateľ musel namietat', že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavno-procesné

princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy (IV. ÚS 360/09, III. ÚS 196/08, II. ÚS 111/08, I. ÚS 131/09 a pod.).

51. V súvislosti s tvrdeným zásahom do označených práv však ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na záver krajského súdu, podľa ktorého sťažovateľom nevznikol nárok na to, aby žalovanému zakázal zasahovať do ich nájomných práv, a už vôbec nie nárok na uloženie povinnosti žalovanému na vlastné náklady zabezpečiť pripojenie pevnej telefónnej linky do bytu, nemožno uvažovať o zásahu do týchto práv. Totiž ak krajský súd (zhodne s okresným súdom) ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospeli k záveru, že k zásahom do nájomných práv sťažovateľov už nedochádza a nehrozí ani opakovanie zásahov v budúcnosti, a taktiež vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlili, z akého dôvodu nemožno uložiť žalovanému povinnosť na vlastné náklady zabezpečiť pripojenie pevnej telefónnej linky do bytu, a takto sťažovateľom nemohol vzniknúť nárok na uloženie nimi požadovaných zákazov a nimi požadovanej povinnosti žalovanému a tento jeho názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), je zjavné, že absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi rozsudkom krajského súdu a označenými základnými právami.

52. Napokon, ak najvyšší súd v rámci konania o dovolaní ústavne konformným spôsobom vysvetlil svoj záver o neprípustnosti sťažovateľmi podaného dovolania, dôsledkom čoho nebol oprávnený vecne preskúmať v ňom obsiahnuté argumenty sťažovateľov, je akákoľvek príčinná súvislosť medzi uznesením najvyššieho súdu a označenými základnými právami vylúčená.

53. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľov nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2017